

Ο ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑΣ.

ΠΟΙΗΜΑ.

ΞΕΛΕΥΚΣΧ/ΣΓΟΚΣΥΚΙΚΣΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑΣ

ΩΔΗ Α'

Μούσα, ποῦ ἀπ' τὸν Ἑλικῶνα
πήδησες εἰς τὸ Ληξούρι,
καὶ εἰς ἓνα ἀχυρῶνα
πέτυχες ἓνα γαῖδεύρι,

Πῶς ρεκάνιζε πλεξούταις
ἀπὸ σκέρ' α καὶ κρομμύ' ἱα,
καὶ σαπολαχάνων φλέθ' αἰς
καὶ πέντ' ἕξ η μάτζ' ἀντίδια.

Ὑψηλὸ λιγνὸ γαῖδεύρι
καμπουροσφροκάνιαρη
ποῦ εἶχε βουλωμένη μέυρη
κ' ἐτ' ἱνοῦσε μὲ παμάρι,

Ξεσαπάρωτο μακρυύτη
μὲ κοιμένη τὴν οὐρία
μ' ἓνα στόμα ὅπου χούται
ὅλα τὰ κεφάλια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δὲν μοῦ λὲς καλὴ μου φίλη
τί σὲ ἔφαγαν οἱ φύλλοι,
κι' ἄφες τὸ χρυσό σου θρόνο
νὰ ἐπισκεφθῇς τὸν Ὀνο;

Μπα! σοῦ παραξενοφάνη
φίλεμ' αὐτὸ τὸ ταξίδι
ὅπου μία Θεὰ κάνει,
καὶ ζητεῖς λόγον νὰ δίνῃ;

Ἀλλ' ἄς εἶναι, εἶσαι φίλος
τὴν ἀπορίαν σου θὰ λύσω
δὲν ἐπιθυμῶ ἔς τὸ χεῖλος
τῆς ἀγνοίας νὰ σ' ἀφήσω.

Σ' τῆς Κεφαλωνιάς τὴν Πάλῃ
κάμποσ' εἶναι τόρα χρόνοι
ὅπου ἔπεσε μορτάλι
κ' ὀλιγόστευσαν οἱ Ὀνοί.

Χάρις ἓνας γερο . . . Βάτος
ποῦ συζεύχθη μιὰ πωλάρα
καὶ ἐγέννησε ὅσιν γάτος
μία γαῖδουροτριάρα.

Τρία εἶναι τὰ γαῖδούρια
ζοῦν δὲ ὅλα ἀγαπημένα
ἀπ' τὴν ἐσοχὴ εἰς τ' ἀχούρια
στρέφουν ὅλα ἀραδιασμένα.

Τὸ ἓνα τ' ὀνομάζουν . . . Λάμπη
ἡμεροπλὴν χτικιασμένο
γαῖδουράγκαθα οἱ κάμποι
τό χορταίνουν τὸ καῦμένο.

Τ' ἄλλο λέγουν . . . Κολεττάκη
γιατὶ τρώγει κολοκάτζαι
χαύτει μ' ἓνα στοματάκι
δέκα κρομμυδίων μάτζα.

Ἠλὴν τὸ ὕστερ' ἀπ' τὰ τρία
τί νὰ σοῦ εἰπῶ; Τρομάρα!
Τέρας εἰς τὴν εὐμορφία
τ' ὀνομάζουν Γεωργαντάρα!

Ἄν καὶ φυσικὰ γαῖδούρι
εἶν' ἀφύσικο ζῶ ὅμως
ἔχει Ἐσκημῶου μούρη
νὰ τὸ βλέπῃς εἶναι τρόμος!

Ἐχει ραγκουτάγκου στόμα
τῆς καμῆλας δύο χεῖλη,
κι' ὥς νὰ τρέφεται μὲ χῶμα
ἔχει κύτρινο προφίλι.

Δυὸ σπηλαιῖς ἔχει ρουθούνια
σὲ μιὰ μύτη πλαχωμένη,
καθὼς εἰς τὰ γουρούνια
τοῦ τῆν βλέπεις κινουμένη.

Μὲ τὸν λάρυγγ' ἀγκαρίζει
 μὲ τὴν μύτη ρουθονίζει
 μὲ τὰ χεῖλη μισουρίζει
 μὲ τὰ σάγονα γαυγίζει.

Ἔχει μάτια δύο ὀστρέδια
 μέτωπο οὐραγκουτάνου
 ἀκανόνιστα δύο φρύδια
 ὅς τὸ μετώφριον ἀπὸ πάνου.

Ἔχει δόντια ἀγριοχοίρα
 ἢ ἂν θὲς ἀγριογάτου
 ὅς τὰ σαγόνια γύρου γύρου
 τὸ παιδί αὐτοῦ τοῦ Βάτου.

Κι' ὅλα αὐτὰ σ' ἓνα κεφάλι
 μακροστρογγυλοσφισμένο
 ὅπου πύργου δύο μεγάλοι
 τό'χουν τεθωρακισμένο.

Ἦται δύο αὐτιά ἀπὸ γκούτα—
 —πέρκx ὅπου ἀνεβάξει,
 καὶ σοῦ λέγει καὶ ἰδοὺ τὰ
 καὶ εὐθὺς τὰ κατεβάξει.

Ἄλλοτε τὸ ἐν ὑψώνει
 καὶ τὸ ἄλλο εὐθυγραμμίζει,
 καὶ σωστὴ σὰν τὰ τεντάνη
 ὀρθὴ γωνία σχηματίζει.

Ἄλλοτ' εἰς περισπωμένη
 τ' ἀναμετασχηματίζει,
 καὶ ποτ' ἀργαλὸ ὑφαίνει
 καὶ ταῖς μυταῖς ἀερίζει.

Σχηματίζει τὴν ὀξεῖα
 καὶ τὴν ὑπογεγραμμένη
 τὴν φιλήν καὶ τὴν δασεῖα
 καὶ αὐτὴν τὴν ἐγγεγραμμένην.

Καὶ τῆς μούρης τοῦ τὸ Θῆτα
 μὲ τ' αἰτία τοῦ διαγράφει
 καὶ σ' τῶν νύτων τοῦ τὸ Βῆτα
 ὑπογράφει καὶ ἐγγράφει.

Τὸ κεφάλι τοῦ στηρίζει
 σ' ἓνα σῆμα τῆς φαλακρίας
 καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὸ γυρίζει
 ὡς τὸν Πύθ' ὁ Διογένης.

Ἔχει τοῦ βοδίου τοῦ ὤμου
 καὶ τοῦ βουβαλίου τὸ στῆθος,
 ὅταν προβατῇ σ' τοὺς δρόμους,
 φεύγει τῶν παιδιῶν τὸ πλῆθος.

Ἄμx τὸ ξεταμνήσῃ
 καὶ ἐλευθερὰ τοῦ δόσῃ
 καὶ τὰ δύο αὐτιά προτείνει,
 ὡς τὰ λακτίσματα σοῦ δίνει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
 ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΚΤΙΣΜΑΤΑ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Πλὴν τὸ βούνευρ' ἅμα νοιώσῃ·
 νὰ ἐφαρμωσθῇ σ' τὰ νῶτα
 κουβαρόνει ἀντὶ ν' ἀπλώσῃ
 γίνεται βρεμμένη κόττα.

Δίπουν φίλε καὶ τετράπουν
 τρίπουν γίνετ' εἰς ἀνάγκας
 καὶ μονόπουν καὶ πεντάπουν
 τὸ θαυμάζει καὶ ὁ Κάγκας.

Στοὰ γίνεται με στήλας
 κρεμαστὰς καὶ βασισμένας,
 τοῦ Θητείου τὰς δυὸ πύλας
 βλέπεις διαγεγραμμένας.

Κι' ὑπὸ τὴν στοὰν σκιάζει
 τοὺς γαιδουροαδελφούς του,
 ὅταν τοὺς προετοιμάζῃ
 ν' ἀντιτάξῃ σ' τοὺς ἐχθρούς του.

Τέρας εἶναι καὶ Γκισκίνη
 καὶ σωστή τετραποδότης
 ἀντὰ μέλη του ἐκτείνῃ,
 πρέμει ὁ Παραμυθιώτης.

Ἐλικοκινήτου σχῆμα
 ὅταν θέλῃ ἀναλαμβάνει
 καὶ δεκάξῃ παραχρῆμα
 μίλια Ἀγγλικά κάνει.

Ἐλικά ἔχει τὴν οὐρά του
 τροχοὺς ὅλα τὰ ποδάριά,
 καὶ κουπιὰ τὰ δυὸ αὐτιά του
 διὰ λέμβους τὰ σαμάρια.

Λεβιάθαν τῶν τεράτων
 λεβιάθαν τῶν Παλαίων
 λεβιάθαν περαμάτων
 λεβιάθαν Ληξουρέων.

Φόδητρον τῶν Παξηνέων
 φόδητρον καὶ τῶν νηπίων
 φόδητρον τῶν Κερκυραίων
 φόδητρον καὶ τῶν ἐγκύων.

Με αὐτὴ λοιπὸν τὴ χάρι
 θέλοντας ὁ Ζεὺς νὰ παίξῃ,
 εἴπ' ἄς γίνουν τρεῖς γαιδάροι,
 κι' ὅστις θέλει ἄς διαλέξῃ.

Ἄς διαλέξῃ ν' ἀγωγιάσῃ
 νὰ φορτώσῃ ἄς διαλέξῃ
 ἄς διαλέξῃ ν' ἀγοράσῃ
 νὰ γαιδουροπαρatreξῃ.

Τοῦ Διὸς τὴν ἀλμπαζία
 ζήλευσα κι' ἐγὼ ἡ Μοῦσα.
 ἄφησα τὴν Πιερίαν
 ἀπὸ Λεξούρι εὐθύς δραμοῦσαι.

Ν' ἀγοράσω ἀπ' τοὺς τρεῖς ἓνα,
ποιητὴν νὰ σοῦ τὸν κάμω,
νὰ κρατῇ χαρτὶ καὶ πένα καὶ
καλαμάρι μὲ τὴν ἄμμο.

Γιατὶ δὲν εἶν πολλοὶ χρόνοι,
ὅπου ἄλλοι δύο ὄνοι
δύο νήσων τοῦ Αἰγέως
ἔφαλλαν ὡδὰς Ὀρφέως.

Ἐξαρχόπουλος ὁ πάνυ
ἐμπνευσθεὶς δεινὸς ἐφάνη,
καὶ Σερφεῖος ὁ μάλα
ἔφαλλ' ὅλα μέλι γάλα.

Διατὶ καὶ τὸ Ληξούρι
ἀφοῦ ἠθέλησεν ὁ Δίας
νὰ μορφοῦσ' ἓνα γαῖδούρι
νὰ μὴν πιῇ τῆς Κασταλίας,

Νάματα τὰ δροσιστῆρας
τ' ἀποφατίζα θὰ γένῃ
εἶν' ἐτοιμασμένα ὅλα,
νὰ το τὸ γαῖδούρι πίνει!

Κι' ὡς ἐκ Οὐλύματος τὸ ζῶον
σ' τοὺς δυὸ πόδας ἀνορθώθη,
καὶ ἐστέναξε μὲ γόον!
Ἄνθρωποι πῶς παλουκώθη.

Ἀνορθώθη καὶ ἐπῆδα,
οἷστρος τὸ εἶχε δαγκάσει,
κι' ἔστρεφεν ὡς τὴν πηξίδα τοῦ
ἔταν τὸν μαγνήτη χάστρη.

Τότ' ἡ Μοῦσα τὸ ἐλυπήθη
ἄρκει εἰπε τόση δόσις,
μὴ δαιμονισθῇ ἐφοδῆθη
τοῦ ἄρκει αὐτὴ ἡ πόσις.

Πλησιάζει τὸ χαϊδεύει
καὶ σ' τὸ οὖς του ψιθυρίζει,
τὸ φουξ τὰ μαγκανεύει
τοῦτο παύει νὰ γυρίζει.

Καὶ σταθεῖσα εἰς τὸ πλάγι
θέσιν ἔλαθε ὡς εἰ μάγει.
ἄκουσε ὦ Γεωργαντάραι!
εἰπ' ἡ Μοῦσα μὲ λαχτάραι!

Ἀφοῦ ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε
κίσμων ἔλων καὶ θεῶν τε
ἠέλησε νὰ σὲ ποιήσῃ,
τὸ Ληξούρι νὰ τιμήσῃ.

Δαφιλῶς νὰ σεῦ χαρίσῃ
νοῦ καὶ δύναμει καὶ χάριτι
νὰ σὲ λέγῃ ὅλη ἡ δύσις
πῶν τέρατομόρφων Παρίσι.

Λάβε καὶ ἀπὸ ἐμὲ μιὰ χάρι·
ψάλε γαιδουρένιους στίχους
ἀσελγείς αἰσχρὸς σαλιάρη
καὶ μὲ τοὺς ὀκτῶ τοὺς ἤχους.

Ψάλε τους εἰς τὸ ἀχούρι
ψάλε τους εἰς τὸ Ληξούρι
ψάλε τους εἰς τὴν Ἀθήνα
σ' τὴ Βουλὴ τὴ Βουλγαρίνα.

Φθοῦ σου! γίνου ποιητής!
φθοῦ σου!... Νὰ μὴ βασκανθῇ.

Ποιητής Μουζικικός,
ποιητής ἀσελγικός,
ποιητής ὕβριστικός,
ποιητής μαλτεζικός,
καὶ τραγελαφικός.

Ποιητής σαλιάρικος,
ποιητής κνουτιστικός,
ποιητής Ματζεπικός,
ποιητής Παγοδικός,
καὶ Μεσαιονικός.

Ποιητής Λιξουρικός
ποιητής Τογγουζικός,
ποιητής Κισνοβικός,
ποιητής χαχολικός,
καὶ χλεμποκδασικός.

Ποιητής συνοδικός
ποιητής δεσποτικός,
ποιητής παπαδικός
ποιητής μοναχικός
καὶ Μητροπαλουκικός!

Ποιητής πρασαδικός
ποιητής θηταϊκός
ποιητής παρθενικός
ποιητής κοριτζικός
καὶ τήττογυναρικός!

Ποιητής γραμματικός
ποιητής μαγκουφικός
ποιητής μουνουχικός,
ποιητής βαρβατικός
κι' ἀλφαβητομηνικός!

Ποιητής Ἰβανικός
ποιητής κνουσμπουρδικός
ποιητής Ἀρκαδικός
ποιητής Σαν-Κρητικός
καὶ βρωμοποιηματουρικός!

Ποιητής ψαρευτικός
ποιητής μαριδικός,
ποιητής μουρουνικός,
ποιητής χταποδικός
καὶ σελευκοχλοροκουκικός.

Ποιητής βουλευτικός,
ποιητής ημικρχικός,
ποιητής πορδεδρικός,
ποιητής συγγραπτικός,
καὶ ρουφοαερικός!

Φθοῦ σου! . . . νὰ μὴ βασκανθῇς!
Φθοῦ σου! . . . νὰ μὴν κρεμασθῇς!

Λάβε ἔμπνευσι ἀπ' τὰ μέρη
ποῦ κακὴ ὁσμὴ εὐγαίνει,
τρῶγε κάθε μεσημέρι
ὅ,τι ἀπὸ χθὲς σοῦ μένει.

Τρῶγε τὰς κατὰ ἰδέας
ὕλης τῆς μειοψηφίας,
καὶ ῥητόρευσον σὺ νέας,
ς' τὴ Βουλὴ τῆς Βουλγαρίας.

Ἀπ' τοῦ βήματος δὲ βλέπων
τὰς συμπυκνωμένας κλάσεις,
ρούφα ὕδωρ . . . ἀνατρέπων,
τὰς τῶν ἐναντίων φράσεις.

Ἔσο ἀναγκαῖον κτῆμα
ὄλου τοῦ Πανελληνίου
χαλεπὸν δὲ ἔσο χρῆμα
ἀντιπάλων Ληξουρίου.

Ἀπὸ σήμερον θὰ παύσης
πλὴν ἀνάρθρως ν' ἀγαρίζης
ἐναρθρὸν θὰ ἀπολαύσης
τὴν φωνὴν καὶ θὰ κνοῦτίζης.

Τὸ γὰρ . . . γὰ σου δὸς ε' τὸν Κάγκα
φώναζε κνοῦ' κνοῦ' καὶ Κνοῦτο!
προσοχὴ μὴν πιάσης δάγκα
τὴ γλωσσάρα σου μὲ τοῦτο.

Κνοῦτο λέγε τὸν Λεβίδη
κνοῦτο τὴν κυρὰ Ἐλπίδα,
κνοῦτο τὸν Φιλημονίδη
κνοῦτο καὶ τὸν Τζιμπουρίδα.

Κνοῦτο λέγε τὸν Αἰῶνα
κνοῦτο τὴν Ἐθνεγεραία,
κνοῦτο Κρήτης τὸν ἀγῶνα
κνοῦτο Ἀρχαῖι καὶ Θρησκεία.

Κνοῦτο ὁ πῆγασός σου ἄς εἶναι
κνοῦτο καὶ ἡ μετρικὴ σου
κνοῦτο ἔλαι αἰ' Ἀθῆναι,
κνοῦτο κι' ἡ κακὴ ψυχρὴ σου.

Κνοῦ πρᾶι πρῶι θὰ ψάλῃς,
κνοῦ καὶ κάθε μεσημέρι,
κνοῦ θὰ λέγεσαι τῆς Παλλῆς
κνοῦλευτῆς δὲν θὰ ἔχῃς τέρι!

Μὲ τῇ νευρική σου πένα
κνοῦτο τοῦ Παραμυθιώτη!
κνοῦτο κνοῦ, ἀπὸ μπαλένα
κνοῦ Ζωζοῦ τοῦ Ληξουριώτη.

Μιὰ βρωμοποιηματούρα
ψάλε κατὰ τῆς θρησκείας,
κνοῦτο! κνοῦ! καὶ κνοῦ καὶ Σπμούρα
ψάλε κατὰ τῆς Ῥωσσίας.

ψάλε Θήταις ψάλε πῆτταις
ψάλε πῆσσα μετρημένα
ψάλε Μ, καὶ Ν καὶ μύταις
νὰ μὴ σεβασθῆς κανένα!

Φάγε τῆς συκῆς τὸ φύλλον
τὸ ἱμάτιον τὸ πρῶτον
τῆς αἰδοῦς καὶ κάμε δειλὸν
ὅ,τι κάμνε τόσο κρότον!

Ἰψώσέ την τὴν αὐλαίαν
ποῦ ἀπ' τῆς κοσμογονίας
κρύπτει μὴν σκηνὴν ὡραίαν
ἐνεκεν παρατυπίας.

Μὲ μιὰ μόνη σου φυλλάδα
κάμε θόρυβο κι' ἀντάρα,
ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα
νὰ μοῦ ζήσης Γεωργαντάρα!

Ὅ,τι ἔχει ἡ ἀνθρωπότης
ἱερὸν ὅσιον θεῖον,
μία περιφραστικότης
τὸ θερμὸν τὸ κάμνει κρύον.

Ἀποπεριδιαγραμμάτου
γράψε ὅταν θὰ θελήσης,
τὰ ὑψηλὰ νὰ φέρης κάτου
νὰ τὰ περιζωγραφήσης.

Ἀλλὰ πρόσεχε ἐνὸς βράχους
τοῦ Λυκαβιτοῦ νὰ ζήσης!
Γὰρ, διότι μετὰ τάχους
εἰς Μαδρὰς θὰ μετοικήσης.

Κι' ὁ Ἀδάμ γὰρ καὶ ἡ Εὐὰ
ζήτησαν νὰ φάγουν μοῦρα
ἀλλὰ μιὰ φωνὴ κατέβα!
τοὺς ἐφώναξε καὶ σμπούρα!

Σμπούρα ἀπ' τῆς Ἑδέμ τὸν κῆπο
σμπούρα ἀπ' τὴν ἀθανασία,
κι' ἐν ἰδρῶτι κι' ἐν ῥύπω
ζῆτε μὲ τὴν ἐργασία.

Καὶ τὴν ἔπαθ' ὁ ἀθῶος
ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν γυναῖκα,

ἀπὸ τότε δὲν τοῦ σώνουν
τοῦ ἀνθρώπου οὔτε δέχα.
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Προσοχή λοιπόν καὶ σούτη·
 σούτη, ξούτη, μεῦτο μύτη
 σούτη μὴ φᾶς τὸ κουρκούτη
 ποῦ φιλέψαν τὸ Θεορίτη.

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

...
ΩΔΗ Β'
 ...
 ...

Τῆς Θεᾶς τὸν θεῖον λόγον
 μετὰ προσοχῆς μεγάλης,
 ἤκουσ' ὁ ἐκ τῶν ἀλόγων
 ἐκλεκτὸς αὐτὸς τῆς Πάλης.

Καὶ εὐγνωμοσύνης δαῖγμα
 ἔσπευσεν εὐθὺς νὰ ἐκφράσῃ,
 τρὶς φωνάξας μ' ἓνα κοῦσμα
 κνουτο, σμουῖρδ' ὅσα νὰ σκάσῃ.

Ἡ θεὰ εὐχαριστηθεῖσα
 γιὰ τὸ μέγα θαῦμα ταῦτα
 ὅτι τὸ γκά, γκά, του ἴσα
 μετεβλήθη εἰς σμουῖρδο, κνουτο!

Μὲ τὴν μαλακίτης χέρα
 τοῦ ἐχάδευσεν τὰ μούτρα,
 καὶ τοῦ ἔμειν' ἐκεῖ πέτρα
 μία βούλλα ἀπὸ ποῦτρα.

Παρευθὺς χρυσὴ νεφέλη
 ἄνωθεν ἐκεῖ κατέβη,
 καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡ γέα Ἑλλήν
 μετὰ τὸν Φοῖβον τῆς ἐπέβη.

Πλὴν τὸν δυστυχῆ τρομάρα
τὸν ἐτάρχισε μεγάλη,
ἀφοῦ ἴσῃν μὲ πεντάρα!
εἶδε ἀπὸ ὑψηλὰ τὴν Πάλῃ!

Καὶ λυπήσου με Θεά μου!
ἐκραξε μὲ ὄμμα λάρου,
μὴ, μὴ σπᾶς τὰ κόκκαλά μου
ὥς τὰ τοῦ πτωχοῦ Ἰκάρου.

Μὴ φοβεῖς ἀγαπητόν μου
κτηνολογικόν μου κτῆμα
μὴ φοβοῦ τὸν πηγασόν μου,
εἰπ' ἡ Μοῦσα! παραχρῆμα

Σχίζουσα τὰς διαστάσεις,
τοῦ αἰθέρος ἢ νεφέλη
ς' τῆς Ῥωσσίας τὰς ἐκτάσεις,
ἐξεπέζευσεν ἡ Ἑλλή.

Ἴδου εἶπεν ἡ Ῥωσσία
Φρίξε μου κύρ Γεωργαντάρα!
νὰ ἡ Μόσχα ἢ Σιδηρία
σύνελθε ἀπ' τὴν τρομάρα!

Κι' ἅμα ἐπάτησε τὸν πόδα,
βλέπω τοῦ Οὐράλ τὰ ὄρη!
εἶπε, βλέπω μὴ παγὸδα,
νὰ Κρεμλίνο νὰ καντόρη!

Νὰ νταμόζινα, ντιδόρι,
λώττικαις, νὰ παραχώτη,
σούντινα, νὰ Τζόρνα Μόρι,
νὰ κουπέτζι, νὰ τὸ σσιώτη.

Νὰ τοῦ Βαραντζόφ τζαρκοῖ
ἢ Γκουμπέρνια ἢ Νόδα
βότικα, βινὸ, ντανσκοῖ
νὰ Σαράτοβο, Κισνόδα.

Τζόρνα χλέμπα, κράσνα ρίμπα,
μπίρζα, λάφκα, καὶ ζακούσκα,
ντά, μπλαγανταροῦ σπασίμπα
σαμαθάρ χαρώσσο, περκούσκα.

Σελεμπρόν ρουμπλί, μπαλσσοῖ
πόλη, πλατίνα, ζολοτόι.

Ὅτζιν χαρασσιώ!
βότικα βινό! !

Ὅτζιν χαρασσιώ!
βότικα βινό! !

Εὔγε τετραπόδων κλέος
τὸ θετὸν τέκνον τοῦ Δία,
γλῶσσαν ἔμαθες εὐθέως
ἀλλὰ εἶδες τὴν Ῥωσσία.

Σ' τὸ Ληξούρι τόρα δράμα
κι' ὁμιλῶν πάντα ἀκρίτως,
τὸν κοσμοπολίτη κάμε
λέγων λόγια ἀσυναρτήτως.

Χωρικούς ὅσους τυγχάνεις
κινδυνεύει ἡ θρησκεία
λέγε τους χωρὶς νὰ χάνης,
ἀπ' τὰ χεῖλη τῆ Ρωσσία.

Συζητῶν δὲ κρύα κρύα
μετὰ νομικῶν δασκάλων,
ὕβριζε τὴν τῆ Ρωσσία,
εἰς ἐπίδειξις μεγάλων.

Μετὰ περαματαρέων
εἰς τοῦ Λεξουριοῦ τοὺς μολούς
λέγε, ὅτι εἶδες πλέον
καὶ τῆς γῆς τοὺς δύο πόλους.

Καὶ μὲ ὅλη τὴ μορφὴ σου
τῇ γαιδουροκαμωμένῃ,
θ' αὐξηθῇ ἡ ὑπόληψίς σου
εἰς τῆς γῆς τὴν οἰκουμένην.

Ἰπὲρ τοῦ λαοῦ νὰ εἶσαι
ὅταν μένης εἰς τὴν Πάλη,
ἀλλαχοῦ δὲ πάντα βροίσε
τὸν λαὸν λαὸν χαμάλη!

Γλώσσαις ἔχε πάντα δύο
ὡς ὁ ὄφης εἰς τὴν Εὐα,
κι' ὅταν αἰσθανθῇς τὸ κρυό
ε' τὸ ὑπόγειο κατέβα.

Δισκοπότηρα δισκάρια
πετραχείλια καὶ λαβίδαις,
λέγε πῶς τὰ 'χεις τιμάρια
κι' εἶσαι ἀπ' τοὺς εὐσεβίдайς.

Λέγε πῶς εἶναι δύο χρόνια
ὅπου ἄγριας ὁ παππούς σου,
ποῦ σκοτώσαν με κωτρόνια!
ὁ λαὸς τοῦ Ληξουριοῦ σου!

Λέγε πῶς νύκτωρ δεκάκις
δέεσαι γονατισμένος,
γιά λαό!! Ἄλλ' ὁ Κοζάκης
ὁ θεοκαταραμένος.

Μὲ τὸ διάβολο ἔχει τέρι
καὶ τραβᾷ ταῖς προσευχαῖς σου
μὲ τ' ἀριστερὸ τὸ χέρι,
καὶ δὲν πιάνοντ' αἱ εὐχαὶ σου.

Τοὺς δαιμόνους τοὺς διαβόλους
ε' τὴν κοιλά σου νὰ τοὺς ἔχης,
νὰ τοὺς σπέρνης 'σάν φασόλους
ὅταν τὰ χωρία τρέχης.

Νὰ τοὺς ρίπτῃς σ' τοὺς ἐχθροὺς σου
κόπτων πλὴν τὰ κέρατά των·
μὴ σοῦ σπάσουν τοὺς νεφροὺς σου
καὶ γελάσουν σ' τὰ σωστά των,

Ξέθαψε καὶ τὸν Καίρη
ἀπ' τὸ ἥσυχό του μνημα,
ἀρκεῖ νὰ σοῦ ῥευσίρη
ς' τὸ ὑποκριτικό σου σχῆμα.

Ἀποστόλους Χρυσοστόμους
παντοκρατωροκκλησίαις,
φώναζε πάντα σ' τοὺς δρόμους,
πῶς ταῖς κλέπτουν ἡ Σμπουρδίαίς!

Ὅτι κλέπτουν καὶ καμπάναις!
μ' ὅλα τὰ καμπαναρεῖα!
γιὰ νὰ βράσουν μελιτζάναις
ς' τῶν σπητιῶν τὰ μαγειρεῖα!

Σ' τοὺς ἀπλοὺς αὐτοὺς χωριάτας
τοὺς ἐχθροὺς σου συκοφάντει,
κάμνε εἰς τοὺς Θινεάτας
τὸν προφήτη καὶ τὸν μάντη.

Συκοφάντει τὸν Σκαλιτζούνη
καὶ τὸν Ἀραβαντινάνη,
ὅτ' ἐφάγανε γουρούνη
ἐναντίον σ' τὸ ἀλκοράνι.

Συκοφάντει καὶ τὸ Σπύρο
καὶ τὸ νέο Μεταξάκη,
πῶς σ' ὠνόμασάνε χοῖρο,
καὶ σοῦ 'κόψαν τὸ μουστάκι.

Τὸ γιατρὸ τὸν Πρετεντέρι
πρόσεχε μὴ λησμονήσῃς,
ὅτι ἔκοψ' ἓνα χέρι
μιᾶς Ἀγίας νὰ ἱστορήσῃς.

Ὅτι ἔκοψ' ἓνα κάλον
ἐνὸς γεροερμηῆτη,
κι' ὅτι ἔσκασ' ἓναν ἄλλον
ἀφοῦ τοῦ 'σφιγξε τὴ μύτη.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαυρογένη
νὰ τοῦ ψάλης δὰ καμπόσα
γιατί καὶ αὐτὸς σοῦ σβένει,
τὸ κερί σου μὲ τὴ γλῶσσα.

Τοῦ Κουρκουμποκουρκουμέλη
ποῦ ὑπομνηματογράφει,
καὶ τὴν Κέρκυρα τὴ θέλει,
νὰ τὴν τρώγῃ ὡς πιλάφῃ.

Ποῦ τὴν Ἀγγλικὴ τὴ λίρα
προσκυνᾷ ὡς τὸ Θεό του,
τὴ δραχμὴ τὴ λέγει ψείρα
ὅπου τρώγῃ τὸ λαιμό του.

Δόσε του ένα μπερτάχι
για να μάθω και το όχι,
ἐπειδὴ εἰς πᾶσα μάχη
ναί! φωνάζει ἀπ' τὴν κόχη.

Τοῦ Οὐζοῦμι Παπαδάτου
τοῦ ψηλοῦ λιγνοῦ καὶ ἀφράτου
ὅπου ναὶ καὶ ναὶ καὶ ναίῃ
λέγει ὅσον νὰ τοῦ φέξῃ.

Ψάλε του μιὰ καλαντοῦρα
νὰ μοῦ ζήσης Γιωργαντοῦρα!
μάθε του πῶς τρῶν τὰ μοῦρα
γιὰ νὰ νοιώσῃ βαρβατοῦρα.

Κατὰ τοῦ Ἀγιομαυρίτη
Σπύρου τοῦ Βαλλαωρίτη
γράψε ὕβρεις καὶ κατάραις
ἄραις μάραις κουκουνάραις.

Γράψε πῶς ταῖς φαβορίταις
μὲ τὸ οὐνταγάτζ ἀσπρίζει
κι' ὅτι τάχα δύο θήταις
μὲ τὰ φρύδια σχηματίζει.

Ἐνθυμοῦ δὲ κι' ἄλλο ἓνα
πῶς ὁσφραίνεται ὁξέως
ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴ Βιέννα
τὸ βασιλικὸ ὁ νέος.

Πῶς ἡ Κηφισσιὰ τ' ἀρέσει
ἡ Βουλὴ τοῦ κάνει πληξί
κι' ὅτι πάντα ἐν ἀνέσει
ὕποσιν ἀπ' ὅτι θὰ ῥίξῃ...

Καὶ γιὰ τὸν Ἀριστοτέλη
μιὰ βρωμοποιηματοῦρα
μὲ μακαρονίων βέλη
δὲν κάμνει κακὴ φιγοῦρα!

Κρέμαστον εἰς τοῦ πλατάνου
τὸν ψηλότερό του κλώνο
νὰ σὲ βλέπῃ ἀπ' ἐπάνου
κρεμασμένος ἓνα χρόνο.

Νὰ σὲ βλέπῃ νὰ ζηλεύῃ
τοῦ φασκομηλιαῖς μυρίζεις
νὰ γυρεὺν νὰ κατέβῃ
ἀλλὰ σὺ νὰ τὸν γρυλίζῃς.

Ἀλλὰ πρόσεχε γαῖδούρη
ἀπ' ἐπάνω μὴν ξεκόφει
καὶ σοῦ φέρει μέσ' σ' τὴ μούρη
μιάμισυ δουζίνα μπόξη.

Καὶ θὰ κλαῖς ὅσῳ ὁ Θεοσίτης
ποῦ τὸν ἔδειρ' ὁ Θιακιώτης
ποῦ ἦταν ὅσῳ Βαλλαωρίτης
παλλήλαρι πατριώτης.

Ἔχει τοιγαροῦν μιὰ χέρα
ὅπου ὅταν τὴν φουχτιάσῃ
τὰ σαγόνια σου παντιέρα
δύναται νὰ σοῦ τὰ φκιάσῃ.

Καὶ τὰ δόντια σου νὰ σπείρῃ
᾿σάν φασουλία σ' τὸ χωράφι
καὶ θ' ἀκούσω τοῦ Ἑμίρη
τὸ Ἀμάν! Ἀμάν! νισάφη! !!

Εἰς τὴ Ζάκυνθο κατόπι
πέρασε ἄλλ' ἰνκονίτο!!...
γιατὶ ἅμα σὲ γνωρίζουν
θε νὰ σὲ χορτάσουν Ζήτω.

Τὸν Λομπάρδο γὰ τὸν λούσῃ!
ἐχθρὸς εἶναι τῆς Ἀγγλίας
κι' ὅ,τι λέγει ν' ἀντικρούσῃ
ὅτ' εἶν' φίλος τῆς Ρωσσίας.

Θέλει Κρήτη Θεσσαλία
θέλει τὴ μεγάλ' ἰδέα,
Ἦπειρο Μακεδονία
πράγματα ἄσχημα καὶ νέα.

Τῆς πατρίδος τὸ συμφέρον
εἶναι δουλοησυχία
ἐτ' ἐδόξαζ' ὁ Κικέρων
ὅπου ἔχασ' ἡ Ἀγγλίξ!

Τώρα τί γυρεύει ἐτοῦτο
τὸ κεφάλι τὸ κουρλένιο
δὲν τοῦ πρέπει ἓνα κνοῦτο
Τηλεγραφοσυρματένιο;

Φρόντισε καὶ δόσετοῦ το
νὰ κρυώσουν τὰ μυαλά του
κνοῦτο δὸς του Τιγγαροῦτο
γιὰ νὰ ἔλθῃ σ' τὰ σωστά του.

Τὴν διαβολο-Κουμουντούρα
Ἀρπαξέ την ἀπ' τὸν πόδα,
μὲ τζοπάνικη μαγκούρα
γί' αὐτὴν ὑπάγει εἰς τὴν Παγόδα!

Καὶ χορταίνει τοὺς Ἑγγλέζους
ὅτι θέλει ἡσυχία
καὶ γλυκαίνει τοὺς Φραντζέζους
ὅτ' ἡ Κρήτη εἶναι κρία.

Πλὴν πυρκαϊὰ θ' ἀνάψῃ
ἐς τὴν Ἀνατολὴν ναυθένια.
ποῦ ἀπειλεῖ νὰ κατακάψῃ
τοῦ Ἀζίζη μας τὰ γένια.

Τζάκω την μὲ τὴν μαγκούρα
τὴν πονηρο-Κουμουντούρα
ράψε την μὲ σακκοῦράφα
ἐπὶ τὴν μετὰ πλάφα.

Πὰ νὰ ὑπάγουν ἐς τὴ δουλιὰ τους
ὅσοι ἐπιάσαν τὸ τουφέκι
νὰ κυττάζουν τὰ παιδιὰ τους
Καὶ νὰ τρώγουνε μαπουρέκι

Τῶν ὁμογενῶν αἱ λίραις
τὴν Ἑλλάδα τὴν κοιμίζουσι
ἐνῷ ὅταν ἔχη φείραις
κάθε βράδυ τὴν ξυπνίζουσι

Τώρα ποῦ εἶναι καλοκαίρις
φόρσε τζουμπέ τζακτζίρι
ἵνα δροσιθῇς ἐν μέρει
καὶ τὸν δυστυχῆ Καίρη

Ἐντελῶς ἀναπληρώσης
ὅπου ἔφυγ' ἀπ' τὴν μάνδρα
καὶ παρηγορίαν δόσης
ς' τὸν ἀρχιτζουμπέ τὸν ἄνδρα

Μετὰ τοῦ Καλυδονίου
Κάπρου ἐὰν συμμαχήσης
πρόσεξόν εἰς τοῦ θηρίου
τὴν κοιλιὰ μὴν κατοικήσης

Ὁ υἱὸς γὰρ τοῦ Οἰνέως
πρόκειται πολιορκίαν
νὰ τοῦ κάμη καὶ ταχέως
θέλει πάθει ἀσιτείαν

Εἰς τὴν παῖνα ποῦ θὰ χάψη
τὸ στομάχι του μὲ πύσσα,
ὅσ' ἀν' μπουκούνη θὰ σὲ χάψη
γιατὶ θὰ τὸν πιᾶσῃ λύσσα.

Τὴν καρδιά ὅταν τοῦ σχίσῃ
Μελεάγρου τὸ κοντάρι,
τότε πλέον θέλει δύσει
τῆς Τουρκίας τὸ φεγγάρι.

Ἴδου δὲ τί θὰ πρεσβεύης,
τὴν πατρίδα νὰ δουλεύης!

Κάτω ὁ πόλεμος κ' ἡ Κρήτη
ζήτω ἄκρα ἡσυχία
γιούχα τοῦ Βαλλαωρίτη
ἡ πολεμορροτορεία.

Ζήτω ζήτω ἡ ἡσυχία
ζήτω ζήτω ἡ Τουρκία
ζήτω ζήτω ὁ Σουλτάνος
τῆς Εὐρώπης μεγιστάνος.

Αὗται θὰ εἶν' αἱ ἀρχαί σου
τὰς ὁποίας θὰ κυρῶξης!

Ὅταν εἰς τὸν μιναρέ σου
ἀναβῇ νὰ ἀγκαρίξης.

Ὅταν ντίνιους ἔς ἰντράρε
θα σοῦ εἰποῦν ἰν--πρεζιδέντζα
κι' ὅταν ντίνιους ἔς μπαρχάρε
μὲ λειμονορεβερέντζα. . . . !!

ΤΕΛΟΣ.

πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ
πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ
πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ
πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ

πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ
πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ
πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ
πλήρη δ' ἰν τομάρτα δ' αὐτὰ

ΣΟΙΕΤΑΒΟΧΑΙ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΡ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΕΥΛΑΟΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.52.Φ14.0007

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Εύρίσκεται παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ Κ. Νάκη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ